

Са прослављеним пливачем попили смо кафу пре неки дан, седећи уз Дунав. Причао нам је о утисцима после Олимпијских игара, легендарном финалу против Фелпса у Пекингу и о томе како се сналази као отац.

Прошло је нешто више од месец дана како су се завршиле Олимпијске игре у Рију. Један од ноћобдија који је пратио такмичења био је и Милорад Чавић. Починемо његовим утисцима о нашим пливачима у Рију.



## ОЛИМПИЈАДА

- Нажалост, нису успели оно чему смо се надали. Ипак, сматрам да је Олимпијада била најкориснија млађим пливачима. Ја сам имао 16 година када сам пливао у Сиднеју 2000. Тада ми је много значило што сам пливао против неких својих идола, што сам осетио тај стрес и притисак и видео шта значи пливати на највећем такмичењу света. Сматрам да је тако нешто искусила и Ања Цревар. Мала има невероватан потенцијал и ценим да је она будућа шампионка, можда не у Токију, али је велики успех пред њом. Не сме се заборавити да је Пливачки савез у блокади и да је буџет био нула динара.

## **МЕДАЉА ЗА ВУЧИЋА**

Непосредно после игара, у Београду је премијер одржао конференцију за новинаре. Након конференције, Милорад је поставио статус на једној од друштвених мрежа како је Вучић заслужио златну медаљу за конференцију. Наравно, тај статус је покренуо лавину коментара, а ево како Чавић коментарише све то.

- Мислим да се овде не схвата да не можемо да приуштимо више него што имамо. Разумем државу. Не треба ваљда да отпусти још 10.000 радника и смањи плате како би дала за спорт?! Напали су ме људи да сам члан СНС. Никада нисам био члан нити те странке нити било које друге, ово је мишљење мене као грађанина. И било ми је чудно да сам поред свих успеха које сам остварио, највећу пажњу привукао овим статусом! - каже Милорад.

## **КРАГУЈЕВАЦ**

Пробао је да допринесе популарисању спорта код младих. Пре неколико година покренуо је Академију пливања у Крагујевцу. Како сада гледа на ту причу?

- Имао сам изузетно мали буџет, за разлику од ватерполиста или фудбалера из Крагујевца. Јако сам пожртвовано приступио том послу. Међутим, уместо целог базена, имао сам само три траке. Често би ми дошли ватерполисти и рекли како морам да им ослободим још једну. Да се направио квалитетан распоред, сви бисмо имали цео базен. Али и поред тога, ја сам настављао. Довео сам Чабу да ради са децом, затим брата Нађе Хигл - Себастијана, који је један од најбољих тренера, и све то из свог џепа. Међутим, људи су такође мислили да радим погрешно. Ја сам само хтео да за тај крај, који је познат као део Србије са најмање пливача, учиним нешто лепо. Нажалост, доживео сам да ми разбијају ауто и да ме етикетирају као кривца за проблеме - прича Милорад.

## **ФЕЛПС**

Трка која ће га пратити током целог живота - финале против Фелпса у Пекингу...

- Никада нисам ништа лоше мислио о Фелпсу. Није он тај који је одлучивао ко је први пипнуо зид. Није он проблем, већ „Омега“, његов званични спонзор, спонзор који влада светом пливања. Морам да наведем један пример из олимпијског села 2004. године. Тада су питали пливаче: „Када бисте могли да се допингујете и освојите злато и да вас цео свет зове шампионом до краја живота, али под једним условом - да живите још 10 година, да ли бисте то урадили?“ Фасцинантно је да је 76 одсто људи потврдно одговорило. Значи, они не би имали проблем да их цео свет назива шампионима, иако су свесни да су тај исти свет преварили. То је мени страшно. Опет, што се Фелпса тиче, једино га питам шта би било да нема толико медаља колико их има? Да му је управо та из Пекинга једна једина која му краси зид и да зна да ју је добио захваљујући свом спонзору, како би се осећао? - закључује он.



## КОСОВО ЈЕ СРБИЈА

Исте те године, на Европском првенству у Ајндховену примио је злато на свима добро познати начин - у мајици са натписом "Косово је Србија"... Одмах је дисквалификован. Како се осећао?

- Задржао сам ту медаљу. Нису ми одузели ни медаљу ни титулу, али сам морао хитно да напустим Холандију. Избацили су ме из више разлога, али најбитнији је била безбедност. Те исте године, као и наредне, био сам у неколико ситуација у којима су Албанци

долазили на моја такмичења и правили озбиљне инциденте, како мени, тако и такмичењу, генерално. На пливачким базенима нема обезбеђења као на кошаркашким или фудбалским утакмицама. Негде у Италији дошла је група њихових хулигана са заставом Косова и почели су да ме вређају, прозивају. Сада када гледам на ту ситуацију када сам био у тој мајици, схватам да сам не само себе већ и своје колеге изложио опасности. Ја јесам то урадио срцем, и не могу да кажем да ми је криво, али бих данас то паметније урадио, барем бих сачекао да освојим злато и у 100 метара делфин, што после тог догађаја нисам био у прилици - кроз смех прича Милорад.

## **ПРИЈАТЕЉ ЈЕВГЕНИЈ**

Последње Олимпијске игре на којима је учествовао биле су 2012. године у Лондону. У финалу му је медаља отишла испред носа. Чед ле Клос и Јевгениј Коротишкин су поделили друго место, те је Милорад, који је по резултату био трећи али по редоследу четврти, остао без медаље. Ево како сада, четири године касније, гледа на то.

- Недавно ми је био гост Јевгениј Коротишкин. Он је мој велики пријатељ и пре три недеље сам био на његовој свадби у Москви. Пре свадбе је дошао у Београд да купи одело за венчање, са супругом је био мој гост и тада ме је она питала: „Милораде, да ли ти је криво што си 2008. звао Јевгенија да тренира с тобом? Да га ниси звао, он никада не би освојио сребро у тој трци, а ти би узео бронзу.“ А прича о томе је оваква. Те 2008. је пао кров на базену „Ташмајдан“ и ја сам морао да у иностранству тражим адекватне услове за тренинг. Пронашао сам их у Италији. Имао сам фантастичне услове, али не и спаринг партнера. На Европском првенству у Холандији Јевгенија сам позвао да тренира са мном. Прихватио је. Живели смо заједно, тренирали заједно. Постао сам светски шампион на 50 метара делфин. Затим сам поставио светски рекорд на 100 метара делфин у полуфиналу Светског првенства у Риму. Све то је било захваљујући њему јер сам имао врхунског спаринг партнера. Када сам оперисао кичму 2010. године сви они за које сам сматрао да су ми пријатељи су нестали. Позвале су ме само четири особе, једна од њих био је Јевгениј. Како онда да ми буде жао што сам тренирао с њим? Само сам јој одговорио: „Марија, да није било Јевгенија, не бих догурао докле сам догурао. Жао ми је само што сва четворица нисмо могли на победничко постоље!“ - објашњава Чавић.

## **ПОВРАТАК**

Сада има 32 године, и не планира да се професионално врати у базен.

- Након операције кичме, шест месеци сам мировао. Лекари су ми говорили да никад више нећу моћи да се бавим спортом. Ипак, нашао сам једног доктора у Немачкој који ми је обећао да ће ме вратити у стару форму. На крају, уз многобројне терапије успео сам опет да запливам. Ниједан спортиста у историји се после операције кичме није вратио у базен и освојио медаљу. Хтео сам свима да покажем да сам у стању, хтео сам да покажем целом свету да је могуће. Отишао сам у Лондон. Вече пред трку сам се по трећи пут у животу молио Богу. Клечао сам поред кревета и молио га да, шта год да се деси у трци, какав год исход био, да ми омогући да се нормално вратим свом животу, без жеље да се више такмичим. По завршетку трке, кад сам видео да сам четврти, изашао сам из базена и само шетао укруг. По први пут у животу, ништа нисам осећао, ни тугу, ни срећу, ни бес. Некако сам осећао да сам тог тренутка завршио са спортском каријером. Након тога, почео сам да излазим, да пијем. Не зато што сам био тужан, већ да бих осетио нешто, било какву емоцију. У том свом лутању, отишао сам код једног пријатеља, психолога. Човек ми је објаснио да после 19 година у спорту, тешко прихватам чињеницу да ту више нисам. Скренуо ми је пажњу да сам освојио медаље на које сам поносан, да сам урадио све што сам желео у животу и схватио сам да ми спорт више не треба. Схватио сам да ми је Бог услишио молитве, нисам имао више жељу да будем професионални спортиста. Сада ми је сатисфакција то што се многи млађи спортисти који се повреде обрате мени. Виде у мени борца који је успео да се врати после повреде. Волим да им помогнем, посаветујем - закључује најбољи пливач кога смо имали.

## **МАКСИМ**

Пре три месеца постао је отац дечака Максима.

- Једног јутра сам се само пробудио и схватио да желим да постанем отац. Максим је дошао на свет пре три месеца. Сада све троје уживамо. Гледам га, гледам га како спава и почнем да се смејем. Јако сам поносан што сам постао отац, никада се лепше нисам осећао. Напустио сам посао у Сан Дијегу како бих био овде са породицом и сада тражим други посао. Идеја је да се сви заједно вратимо у Америку, тако да радимо на Максимовом пасошу. Засад смо овде, у Београду - прича поносни отац.

